

over het krakende ei
dwaalt een hemelse bode
op zoek naar zijn antipode
en dat zijt gij

Lucebert

De drempel was van marmer, de klink van bakeliet. Hij voelde koud in Saars hand toen ze hem naar beneden drukte. Ze kende de bovenwoning die ze binnenging alleen uit de beschrijving van Wieger. 'Een pijpenla. Een lange zitkamer die voorbij de etagedeur splitst in een kleine badkamer en een open keuken, daarachter een slaapkamer die zich weer over de hele breedte uitstrekt. Ik denk dat de plek je zal bevallen.' De etage was hoger dan ze verwachtte en leek smaller dan de bloemisterij eronder. De drie grote schuiframen in de voorgevel lieten veel licht door.

Op het eerste gezicht zag de woning er wat gehavend en vooral verveloos uit, maar het licht was goed. Nu, om tien uur in de ochtend, stond de zon recht boven de tegenoverliggende panden en dat gaf de gevels een bijna witte contour. Saar volgde de lijn over de trapjes en klokken en verbaasde zich over de variatie. Hoewel ze al tien jaar in de winkel op de begane grond werkte, had ze de tegenoverliggende gevels nog nooit goed bekeken. Ook de bolplatanen verrasten haar. Vanuit de bloemisterij gezien waren dat vooral stammen in camouflageprint, maar vanaf deze hoogte imponeerden hun kruinen. Als groene wolken zweefden ze boven de straat. De ruit van het rechter raam was bijna helemaal gevuld met blad, vanuit de andere twee ramen keek je op de bladeren neer.

Septemberblad. De randjes waren al ingedroogd.

Met haar nagel trok Saar over het middelste kozijn. Het glas was nog met stopverf vastgezet. Mastiek. De verf onder haar vingers knisperde los in dunne schillettjes. Het was zo heerlijk verboden om te doen dat ze er een hele poos mee doorging. Pas toen de vensterbank bezaaid was met schilfers, vervolgde ze haar inventarisatie.

Het plafond leek authentiek en was voorzien van ornamenten. In het midden, daar waar nu een kale peer aan een strijkijzersnoer hing, zat de afdruk van een grote afdekdop, maar de rest van het pleister was helemaal gaaf. De muren daarentegen waren geschonden, het stucwerk zag eruit alsof het ooit behangen was. Overal zaten krassen van plamuurmessen en dikke plakATEN hechtpleister. Ze hobbelden onder Saars vingertoppen toen ze met grote passen langs de blinde muur naar achteren liep. 'Een, twee... negen, tien,' telde ze. Tien stappen tussen de badkamer en de voorgevel. Voldoende voor een bank, haar boekenkast, de ezel, de schilderijen en de grote kast van oma. Ruimte genoeg ook om groot te werken en dat licht, ja, dat leek echt goed te zijn.

Met kleine sprongetjes ging ze de trap af. Vanuit het portaal liep ze de keuken van de bloemisterij in. Wiegier had inmiddels koffiegezet en de briefjes met bestellingen meegenomen naar de winkel. Daar klonk het metalen geklik van de nietmachine en het geschuifel van een vroege klant. Mevrouw Van Deysel waarschijnlijk, iedere dinsdag verse rozen, meestal gele.

Saar trok haar tas met verf onder de keukentafel vandaan en pakte de pot met penselen van de koelkast.

Bijna geruisloos ging ze de trap weer op. In haar tweede gang nam ze het grote, lege doek mee dat al weken tegen de kapstok leunde. Ze stootte ermee tegen de meterkast toen ze het kantelde bij de trap.

‘Al aan het verhuizen, Sarah?’ riep Wieger vanuit de winkel.

‘Nee hoor! Ik breng alleen wat materiaal naar boven. Kan ik trouwens een vrije dag opnemen vandaag?’ Voor Wieger kon antwoorden, stak ze haar hoofd om de hoek en blies ze een handkus de winkel in. ‘Dankjewel! Enne... mocht je tijd hebben, en zin natuurlijk, ik kan vanavond wel wat hulp gebruiken.’

Stilte.

‘Fijn! Tot dan!’

Neuriënd liep ze de trap op. Boven plaatste ze het lege doek tegen de blinde muur en schopte ze haar slippers uit. Blauw, wist ze meteen. Rechtsboven moest blauw komen. Lichtblauw. Ze stalde de verf uit, vulde haar pallet en goot een scheut terpentijn in een jampot – zelfs die geur had ze gemist! Ze doordrenkte een brede kwast met terpentijn en streek een vaalblauw vlak neer. Met een droge kwast zette ze er een ferme streep oker onder. Daar waar het druppende blauw in het geel lekte, veranderde het oker als bij toverslag in groen. ‘Halleluja,’ mompelde Saar. Ze schilderde een witte vlek tegen de gele streep en stapte achteruit. De vlek was te massief. Te vlak. Ze voegde een druppel rood toe. Te zoet. Er moest iets grauws door. Contrast! Niet alleen tussen licht en donker, maar ook tussen mooi en lelijk. Ze trok een streep, plaatste een donker vlak en veegde het neuriënd weer weg. Veel vlekken later diende zich een oogkas aan die van de gele streep een jukbeen maakte.

Saar keek door haar wimpers, streek, smeerde, veegde en maakte af en toe een danspasje.

Toen ze de klok hoorde slaan, telde ze mee. ‘Een, twee, drie, vier... Vier?!’ Ze liep naar het raam. De torenklok van de dichtstbijzijnde kerk piekte precies tussen twee platanen door. Vier uur, inderdaad! Over twee uur ging de bloemisterij dicht en voor die tijd moest ze schuurpapier in huis hebben en zichtbaar aan het klussen zijn. Ze schoot in haar slippers en liep zo stil mogelijk de trap af. Buitengekomen keek ze uit gewoonte in de etalage. Wieger had een nieuwe uitstalling gemaakt. Oranje rozen en okergele chrysanten. Achter de bloemen had hij stalen platen opgehangen die de warme tinten reflecteerden. Niet toevallig harmonieerde het oranje met de blauwe winkeldeur en de grijze letters erboven, De Blauwe Papaver. Het klopte. Er stond niet veel, maar tegelijkertijd kon er niets vanaf. Vakmanschap.

‘Hoe is het met de schilder?’ vroeg Wieger om tien over zes vanuit de deuropening. ‘Mag ik binnenkomen of is je vloer al nat?’

‘Kom maar!’

Ze had net de plastic tassen van de bouwmarkt leeggehaald en de verf (ei-wit), de geplastificeerde kwasten (vijf stuks), schuurpapier (twintig vel), afbijtmiddel (tweeënhalve liter) en een verfbrander (Boels) slordig uitgesteld. De moeten van de uitgerekte handvatten stonden nog rood en pijnlijk in haar handen. Zittend in het raamkozijn schuurde ze vol overgave het eerste randje. Een zinloze daad wist ze meteen, want de verflaag was te dik en verweerd voor een schuurpapiertje. Ze zou hem moeten afbijten.

‘Ach!’ Wieger stakte op de drempel. Sloeg zijn armen over elkaar en bracht zijn hand naar zijn kin. Voor hij weer bewoog, had Saar een halve architraaf ontbladderd. ‘Prachtig!’ fluisterde hij. ‘Wat een kop! Een echte Van het Schip. God, Sarah, wat een goed schilderij!’

Met haar handen in haar achterzakken ging ze naast hem staan. Ja, ze zag het zelf ook, het was een goed doek. ‘Veel meer heb ik eigenlijk niet gedaan,’ biechtte ze meteen maar op. ‘Het was lang geleden dat ik zoveel ruimte had en het licht is hier echt geweldig. In die ornamenten,’ ze wees naar boven, ‘plaats ik daglichtlampen, zodat ik ’s avonds ook kan schilderen en hier,’ ze liep naar de hoek tussen het raam en de blinde muur, ‘komt mijn ezel en dan hier,’ ze liep naar de tegenoverliggende muur voor de badkamer, ‘oma’s kast.’ Omdat het zo stil bleef, keerde ze zich naar Wieger, die nog steeds voor het schilderij stond. ‘Kom!’ Ze nam het doek op en keerde het naar de muur. ‘We moeten beginnen. Anders krijgen we het nooit af. Wat wil jij, bijten of branden?’

Wieger trok zijn wenkbrauwen op. ‘Dus ik mag nog kiezen ook? Dan kies ik eerst voor eten.’

‘Oké, goed idee. Ik haal wel wat. Hier staan alle spullen. Misschien kun je alvast beginnen. Ik ben zo terug. Pizza funghi met extra champignons?’

Toen Saar met twee dozen van Mama Mia de trap op kwam, klonk er pianomuziek en uit de deuropening lekte zacht, gelig licht. Ze beet op de sleutel tussen haar tanden om hem niet te verliezen in haar glimlach. Wieger. Alles met aandacht. Bovengekomen keek ze nieuwsgierig haar woonkamer in. De materialen van de bouwmarkt die ze zo zorgvuldig rommelig en in bedrijf

had opgesteld, waren naar de keuken verhuisd en midden in de kamer was een kleed uitgespreid. Daarop een paar kussentjes, een kaars, een fles rode wijn en twee kristallen glazen. Wieger zat aan de rechterkant. Hij had zijn benen uitgestrekt en leunde op zijn linkerelleboog.

Saar spuwde de sleutel op de bovenste doos. 'Jammer dat je geen hoedje op hebt.'

'Want dan?'

'Dan leek het wel dat schilderij van Manet. Nou ja, zonder de vrouwen en die andere man dan, maar die zullen we niet missen. Kijk eens, je funghi. Bovenste doos. Extra champignons. Alvast in stukken gesneden.'

Hoofdschuddend raapte Wieger haar huissleutel van het karton. 'Je moet hem aan je sleutelbos hangen, Sarah, anders verlies je hem nog een keer.'

'Mmm... ' Gulzig verorberde ze haar eerste punt.

Ondertussen ontkurkte Wieger de wijn. 'Ik heb voor een Italiaanse gekozen.'

'Toepasselijk.' Ze tikte op de doos van Mama Mia.

'Het is een Amarone uit 1995.'

'1995? Dan is hij tien jaar oud!'

Wieger knikte, schonk de wijn omzichtig uit en reikte haar pas een glas aan toen ze haar mond had leeggegeven. 'Veel geluk in je nieuwe woning, Sarah.'

'Op vriendschap!'

Wieger walste zijn wijn langdurig. 'Heb je al ideeën?' vroeg hij voor hij een slok nam.

'Kleuren?'

'Bijvoorbeeld. Wat doe je met de kozijnen?'

'Die worden wit, warm wit, er zit een vleugje oker in. Maar de muren, dat weet ik nog niet.' Ze trok haar schouders op. 'Misschien maak ik ze rood.' Rood paste bij het

monumentale van het pand, de houten vloer en de witte kozijnen. Blauw paste ook, maar de muren van de winkel waren al blauw, grijsblauw weliswaar, maar toch. Het verschil tussen werk en thuis werd dan te klein. 'In ieder geval niet geel!' Geel was altijd té. Te vet, te zonnig. Saar had zo'n hekel aan geel dat ze er soms fysiek misselijk van werd. 'Ik denk dat het rood wordt. Rood met een druppel blauw zodat het neigt naar purper. Net als...' ze zocht in het kleed, de kaarsen en de wijn naar de goede kleur, 'net als dat streepje in jouw bloes, nee, niet dat,' ze helde over de brandende kaarsen en wees de goede kleur aan, 'die! die kleur. Au!' Geïrriteerd wreef ze de hitte van haar arm. 'Kan ik trouwens zo over die muren heen verven of gebeurt daar nog iets mee?'

'Wat bedoel je?'

'Nou, worden die nog gestuct of moet ik dat zelf doen?'

Wieger stond op en wreef met zijn vingertoppen in kleine cirkels over het pleister van de blinde muur. 'Tja,' mompelde hij, 'opnieuw stucen zou misschien beter zijn, maar dat is me nu te kostbaar. Over een jaar of twee heeft de winkel een beurt nodig en dan kan ik de rest van het huis wel meenemen. Misschien kun je het tot die tijd behangen.'

'Met bloemetjesbehang?'

'Als jij dat wilt.'

Saar rolde zich op haar buik, een nieuwe pizzapunt in twee handen voor haar mond. 'Mmm,' ze hield haar hoofd schuin en haar ogen halfdicht. 'Rood lijkt me goed, maar het is wel veel werk, want rood dekt niet makkelijk op een witte muur en de overgang naar het plafond is moeilijk strak te krijgen.' Ze nam een hap.

'Jammer dat Aart er niet is,' murmelde ze.

'Aart?' Wieger trok zijn wenkbrauwen op. 'Ik dacht juist dat jij hier ging wonen om niet meer bij Aart te zijn. Ik dacht dat jij een maand in mijn keuken hebt geslapen omdat je zelfs geen nacht meer bij Aart wilde zijn. Ik kan me herinneren dat ik je onmiddellijk moest komen ophalen omdat je geen minuutje, nee, geen vier seconden meer met zoveel leegte onder één dak kon leven.'

'Dat was ook zo.' Saars blote voeten schommelden door de lucht. 'Maar toch, hij had die muur zo glad gesmeerd en,' ze gooide haar hoofd naar de voorgevel, 'de kozijnen zouden nu al kaal zijn.'

Wieger had geen pizza in zijn mond, maar slikte toch.

Het kostte vijf avonden om al het houtwerk af te bijten. Twee keer werkten ze door tot na middernacht. Overdag lukte het Saar niet te doen waar Wieger haar voor uitroosterde. Het was simpelweg zo lekker om grove koppen op grote doeken te schilderen dat ze er niet mee kon stoppen. Aan het eind van iedere middag bracht ze haar schilderijen naar de slaapkamer, maar de volgende ochtend stalde ze ze toch weer tegen de blinde muur. Zelfs op deze dag, de dag waarop ze eindelijk, zonder verder dralen, die muur zou gaan schilderen.

In haar schilderijen zocht ze naar de goede tint rood, iets tussen magenta en karmijn. Ze vond hem in het middelste doek. In een veeg onder de kin, de suggestie van een sjaal. Even liet ze de kleur inbranden, toen richtte ze haar blik op het stucwerk en stelde zich voor dat het rood was. Dit rood. Vol en vurig. Ze knikte. Pakte haar rugzak, de sleutels en liep neuriënd de trap af, de voordeur uit. Daar knalde ze hard tegen iets aan.

‘Ah!’

Pijn beet naar binnen. Saar drukte haar vuist tegen haar borstbeen en hield haar adem in. Voor haar veerde een kartonnen doos op en neer, de beschadigde hoek stak beschuldigend uit in haar richting. Gekromd probeerde ze de pijn te verbijten. Ze richtte haar blik op de zwarte mannschoenen, de gebogen knieën en de